

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΛΑΝΖΙΣΜΟΥ

Αἱ ἀποκαλύψεις αἱ δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ «Figaro» τῶν Παρισίων ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ κ. Terrail Mermeix περὶ τῶν παρασκηνίων τοῦ βουλανζισμού, ἐπροξένησαν ἐν τοῖς πολιτικοῖς κύκλοις τῆς Γαλλίας συγκίνησιν, ἥτις εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμὴν της. Καὶ ὁμῶς τίποτε δὲν δύναται νὰ ἐκπληξῇ προκαλεμένου περὶ τοῦ στρατηγοῦ Boulanger, ἀληθοῦς τύπου πολιτικοῦ τυχοδιώκτου. Ἀλλὰ τὰ ἀποκαλυφθέντα ἐνοχοποιοῦσιν ἄλλα πρόσωπα, καταγγέλλουσι συναλλαγὰς ἰδιοτελεῖς, σχέσεις πολιτικὰς καὶ ἰδιωτικὰς ἀπροσδοκήτους καὶ παριστῶσιν ἐν γένει εἰκόνα ὅχι κολακευτικὴν τινῶν πολιτικῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν κύκλων τῆς Γαλλίας.

Ὁ συντάκτης ἐν τῷ «Figaro» τῶν ἐν λόγῳ ἀρθρῶν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «τὰ παρασκήνια τοῦ βουλανζισμού», εἶνε καὶ αὐτὸς εἰς τῶν συνήθων ἐκείνων τύπων, οἱ ὅποιοι μὲ μετρίαν ἱκανότητα καὶ μὲ πολὺ ἐλαφρὴν ἀποσκευὴν συνειδήσεως καὶ ἠθικῆς λεπτότητος, ἐπιζητοῦσι δι' αἰωνοδότητε μίσων νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἀραχνείας τῶν καὶ δὲν εὐρίσκουσι πρὸς τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσον προχειρότερον τοῦ σκανδάλου. Οἱ τοιοῦτοι τὴν τακτικὴν ἐν τινὶ ἐπαγγέλματι ἐργασίαν θεωροῦσιν εὐήθειαν.

Ὁ κ. Terrail Mermeix εἶνε βουλευτὴς ἐκ τοῦ 7ου διαμερίσματος τῶν Παρισίων. Εἶνε νέος μόλις ὑπερτριακοντατῆς, γεννηθεὶς ἐν τῇ ἐν Ἀμερικῇ γαλλικῇ νήσῳ Γουαδελούπη. Μόλις εἰκοσαετῆς τῷ 1879 εἰσηγήθη τὸ πρῶτον εἰς τὸ στάδιον τῆς δημοσιογραφίας ἐν Παρίσις ὡς μέμברος τῆς ἐφημερίδος «Gaulois», καὶ κατόπιν τῆς ἐφημερίδος «Clairon» (Σάλπιγγος). Πολλὴν ἔχων εἰς τὸν χαρακτήρα εὐστροφίαν, ἀληθῆς δημοσιογραφικὸς χαμελαίων, ὁ κ. Mermeix δὲν διακρίθη μόνον διὰ τοῦ σκανδάλου, ἀλλ' ἐνίοτε κατ' ἀντίθεσιν καὶ διὰ τῆς περὶ τὸ γράφειν εὐπρεπείας, ὅπως, ὅταν ἔγραψε τὰς ἐκ Φρόσδορφ ἀνταποκρίσεις αὐτοῦ κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Κόμητος de Chambord, δι' ἧς ἀντημείφθη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τῶν Παρισίων διὰ μιᾶς χρυσῆς καρφίδος τοῦ λαιμοδέτου, διασήμου ὅπωςδῆποτε ἀνωτέρου τινῶν ἱπποτικῶν παρασῆμων. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς δημοσιογραφικῆς τέχνης ὁ κ. Mermeix ὠφελήθη πολὺ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἐν τῇ France, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐξόχου δημοσιογράφου Emile de Girardin. Ἀμα ὡς ἐπιφάνη ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος ὁ στρατηγὸς Boulanger, ὁ κ. Mermeix ἐκηρύχθη ἐκ τῶν θερμοτάτων αὐτοῦ ὁπαδῶν, ὡς συντάκτης τῆς «Presse» καὶ τῆς «Cocarde», καὶ ὡς ἐξ ἀπορρήτων τοῦ στρατηγοῦ, τοῦ ὁποῦ ἐμελλεν αὐτὸς κατόπιν ν' ἀποκαλύψῃ τὰ ἀπόκρυφα. Ὁ Boulanger ἀντήμειψεν εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐν τῇ Βουλῇ, ὅπου ἀπαξ μόνον ἔλαβεν ἀνεπιτυχῶς τὸν λόγον δι' ἀσημάντου ἐπερωτήσεως. Μὴ δυνηθεὶς νὰ προκαλέσῃ θόρυβον περὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διὰ τῆς κοινοβουλευτικῆς εὐγλωττίας του, ἐπεζήτησε τοιοῦτον διὰ δημοσιογραφικῶν σκανδάλων. Τοιαῦτα ψυχολογικὰ φαινόμενα δὲν εἶνε ἄγνωστα καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐν τῶν θυμάτων τῆς δημοσιογραφικῆς ἀδιακρισίας τοῦ κ. Mermeix, εἶνε καὶ ἡ Δούκισσα d' Uzès, ἐκ τοῦ ἐπίσης δουκικοῦ γένους τῶν Mortemart καταγομένη. Ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων δύναται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη κυρία δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τίποτε κοινὸν πρὸς τὸ αἷμα τῶν ἀπλῶν θνητῶν. Καὶ ὁμῶς εἶνε δισεγγόνη καὶ μόνη κληρονόμος τῆς χήρας Cluquot, τοῦ κατασκευαστοῦ τοῦ φερωνύμου περιφήμου καμπανίτου. Εἰς τὴν καταγωγὴν της ταύτην ὀφείλει ἡ εὐγενὴς Δούκισσα εἶκοσιν ἑκατομμυρίων φράγκων

περιουσίαν, εἰς ἃ προσθετέα ἔτι πέντε περίπου ἑκατομμύρια τοῦ μακαρίτου συζύγου της. Ἐκ καθυστερουμένων εἰς τὴν χήραν Cluquot, ἡ Δούκισσα ἔλαβεν ἐσχάτως τρία ἔτι ἑκατομμύρια φράγκα. Ταῦτα τὰ ἐκ περισσοῦ οὕτως εἰπεῖν ἔλθοντα εἰς αὐτὴν χρήματα ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ πρὸς παλινδρόθωσιν τῆς μοναρχίας ἐν Γαλλίᾳ καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς πρὸς τὸν στρατηγὸν Boulanger ρωμαντικῆς κλίσεώς της. Ἡ Δούκισσα εἶνε γυνὴ εὐφυῆς, εὐμορφος ἀκόμη καὶ φιλόδοξος. Ἡ φιλοδοξία αὐτῆς φαίνεται μάλιστα ἀναπτυχθεῖσα μετὰ ρωμαντικῶν τινῶν τάσεων ἐν τῇ ὀρίμῳ ἤδη ἡλικίᾳ αὐτῆς. Ἀπέχομεν πάσης ψυχολογικῆς ἀναλύσεως ἐπὶ τῶν ἐλατηρίων ἅτινα ὤθησαν τὴν κυρίαν d' Uzès εἰς τὸν βουλανζισμόν. Ὁμολογουμένως ἐτήρησε πάντοτε ἀξιοπρεπῶς τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν της θέσιν. Ἀμφίβολον ὅμως εἶνε ἐὰν θ' αὐξήσῃ τὸ γόητρόν της τὰ ἀποκαλυφθέντα. Πρὸ ὀλίγου ἡ χαριτόβρυτος αὐτῆς θυγάτηρ Simone d' Uzès ὑπανδρεύθη τὸν πλούσιον γάλλον δεῦκα de Luynes

ΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΤΩΝ

Ἀπασχολοῦν τὰ σχέδιά τους

Τὰς σκέψεις... ὅλης τῆς Εὐρώπης,
Καὶ μοιάζουν τὰ καμώματά τους
Μὲ τὸν ἱστὸν τῆς Πηνελόπης.

Τὴν μιά, τ' ἀταίριαστα ταιριάζουν

Τὴν ἄλλην, μάρμαρο τ' ἀφίνουν
Καὶ μέρα νύχτα μᾶς φωνάζουν :
— Γίνονται, ἐγείναν, θὰ γείνουν !

Πίστι κανεῖς σ' αὐτὸ μὴ δώση

Καὶ ζημιωμένος δὲν θὰ μείνῃ...
Αἱ ἐκλογαὶ θάχουν τελειώσει
Κι' ἀκόμ' αὐτοὶ δὲν θάγουν γείνει.

Μαῦρος Τάτος

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐφέτος συμπέπτουσι ταύτοχρόνως δύο πράγματα, ὁ μούστος καὶ αἱ ἐκλογαί. Ὡς ἐκ τούτου ὑποτίθεται, ὅτι ὁ ἀνκ-βρασμὸς θὰ εἶνε πολὺ μεγάλος. Ἄν μάλιστα, ὡς εἶνε ἐνδεχόμενον, ἡ ζύμωσις τοῦ μούστου συντελεσθῇ ὅχι εἰς τὰ βαρέλια, ἀλλ' εἰς τὸν στόμαχον τῶν ἐκλογέων, ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν θὰ διεσπασθῇ μετ' ἄκρας ζωηρότητος.

Νέα ἐκ τῶν συνδυασμῶν :

Ἐβaine πλησίστιος ὁ συνδυασμὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως